

XV. Böngésző, 2025., I-II. forduló, III-IV. osztály

Tordon Ákos: Egyszem cinege erdei élete

- Én is úgy keltem ki a cinegetojásból, akár a többi cinegefióka - mesélte a cinege. - Úgy csipogtam, úgy tátogattam kicsi csőrömet, akár a többiek. Velük együtt növekedtem, velük tanultam meg repülni, hanem egyben mégis különböztem a többi cinegétől: nem akartam elhagyni az erdőt, s mikor azok mind a kertek, házak, emberek közelében kerestek szállást maguknak télvíz idejére, én ott maradtam szép hazámban, a rengeteg nagy erdőben.

Tavasszal bújtam ki a cinegetojásból, amikor zöldült a világ, csak a vidám és zöld nyarat ismertem, s azt hittem, örökké tart! Az ősztől nem ijedtem meg, a színpompás tarka erdő a zöld erdőnél kis jobban tetszett nekem, hanem amikor eleredt a levéleső, s hullott a fákról, bokorról, bizony összeszorult a szívem.

Az éppen megült faágról a földet beborító levélszőnyegre néztem, amikor váratlanul egy igyekvő csigabigát pillantottam meg.

- Hová visz téged a nagy igyekezet, Csigabiga?

- Ide-ide, a fa tövébe... - felelete a Csigabiga.

- Milyen jó, hogy éppen ennek a fának az ágán ülök, most elbeszélgethetünk kedvünkre egymással! - örültem meg a Csigabiga válaszára.

- Szó sem lehet róla! - szólt a Csigabiga nagy komolyan. - Bebújok a csigaházba, csigaházam betakarja az avar, a hullott levelek szőnyege, s én alszom a jó melegben, csak tavasszal bújok újra elő! - S azzal már ott se volt, azaz mégis ott volt, csak nem láthattam többé, mert mélyen elrejtkezett a levelek alatt.

- Jó álmokat! - kiáltottam mérgesen, és elröppentem. Barátomat, a kis mókust kerestem fel. Álmosan ült a fészkében, és lompos farkával vigyázva takarta roskadásig elemózsiával telt kamrácskája ajtaját.

- Ilyenkor, téli álmom előtt már nem szívesen fogadok vendégeket...még legjobb barátaimat sem...- mondta barátságatlanul, és nagyot ásított.

- Bocsáss meg, kedves Mókus - válaszoltam udvariasan-, nem tudtam, hogy a mókusok ilyen tájt aludni készülnek...- és odébbálltam.

Erdő fölött szálltam, mező fölött szálltam. Az egek pásztorai, a szelek, fellegnyájukat terelgették az égen...és lenn, a mezőségen éppen akkor iparkodott haza a Mezei Egérke.

- Hová-hová, Mezei Egér? - szólítottam meg. A Mezei Egérke előbb megijedt és elbújt, de amikor meghallotta, hogy én, Kiscinege szoltam hozzá, előbújt hirtelen rejtekéből, és így felelt:

- Hazamegyek a házamba, föld alatti lakásomba...Jobb odabent, mint idekint...Nézz csak fel az égre, látod-e a sok felhőt, azok hozzák az esőt! - s már ott se volt.

Eszembe jutottak a fürge gyíkok, békák, a hallgatag erdei siklók, vajon hová tűntek? Bizony ők is átalusszák a telet, ki kövek alján, ki öreg fák odvában, sötét üregében, ahol helyet talál. A Hörcsög is, mintha drága prémbundáját féltené az esős és zimankós időjárás viszontagságaitól, föld alatti termeiben, begyűjtött gabonájából eszegetve szundikálja át a telet. Maga a Borz sem sétál kinn a nyirkos, nedves időben, hanem száraz és tiszta lakásában, a Borz-várban éldegél.

De én ágról ágra szállva még vígan éltem. Már kinőtt meleg téli tollruhácskám, megvédett a hideg szél ellen. Amikor eleredt az eső, így énekeltem:

Ess, eső, ess...engem ne keress...!

De az eső mégis rám talált, én meg egy csapzott bundás Nyuszira akadtam. Meg is dorgáltam nyomban:

- Ilyenkor minden rendes Nyuszi a Nyuszi-házban alszik!

- Micsoda?! - szökkent talpra a tapsifüles Nyuszi. - Hogy költheted ilyen henye hírét a Nyúl-nemzetségnek?

- Hogyan? Ti nem alusztok téli álmat? - csodálkoztam. Bizony a Nyuszi válasza sem méltatott, hanem megvetően odébb iramodott. Később az Őzike magyarázta meg nekem, hogy a Nyuszi, mióta világ a világ, esőben, szélben, hóban, fagyban a szabadban marad, s újonnan nőtt meleg téli bundájában dacol a hideggel.

Őzike lett ekkor az én jó barátom, ő mesélte el azt is, hogy a Medvék is barlangjaikba húzódtak, és hosszú téli álomra hajtották medvefejükét. Fagyos szél zörgette az ágat, napról napra nőtt a hideg, aztán egyszerre csak fehér lett a világ. Olyan fehér, amilyenek előtte sohasem láttam.

- Mi ez a nagy fehérség? - kérdeztem Őzikét, aki annyival okosabb volt nálam.

- Ez a hó ...-felelte. - Alvó erdők, alvó mezők takarója...

- Szépnek szép... - ismertem el - csak éppen elfedi előlem az ebédemet, nem látom az apró magvakat, szemeket...s bizony nekem már nagyon üres a begyem!

Harmadnapra még üresebb lett. S hiába kértem a fától, erdőtől, mezőtől tanácsot: mitévő legyek, aludtak mind, s én ott álltam a nagy télben, tanácstalan. Bántam-szántam, miért is nem hallgattam cinegetestvéreim tanácsára, miért maradtam künn az erdőn? Aztán gondoltam egy nagyot, s utánuk repültem. Meg is találtam őket, s velük együtt átvészeltam a telet. Azóta is mindig a házak közelébe költözöm télire.